

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 25.3.2014, č. j. KUZL-13478/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 2.6.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2014, č. j. KUZL-13478/2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl, aby věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 19.12.2013 č.j. MUVS 7397/2013/OSA/Vt, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 6.9.2013 v 10.32 hodin na silnici I/57 v obci Valašská Polanka, u domu č.p. X, řídil motorové vozidlo zn. IVECO Daily rz X, přičemž měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci minimálně o 10 km/h, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce

namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacími důvody, a to s námitkou, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, dále s námitkami, že v situaci, kdy nebyly vyjasněny okolnosti provedeního měření, správní orgán nepředvolal svědky a k výhradě žalobce, že nebyl proveden důkaz, o který se opírá výrok správního orgánu I. stupně – fotografií z měření. Šlo o jediný důkaz, který by mohl být důkazem usvědčujícím, ovšem v žádném případě sám o sobě dostačujícím. I v případě, že by se zmocněnec žalobce k ústnímu jednání dostavil, nemohl by se dostatečně vyjádřit k provedeným důkazům. Důkaz, který nebyl zákonným způsobem vyhledán, pořízen a proveden, nemůže jako důkaz v trestním obvinění obstát, tím spíše ne, když je rovněž důvodně zpochybněn zákonný způsob jeho pořízení.

Žalobce dále namítal, že fotografie z měřícího zařízení není opatřena záměrným křížem, ačkoliv dle návodu k obsluze je záměrný kříž nedílnou součástí výstupního snímku z měření. Nelze tak jednoznačně tvrdit, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Stejně tak postup, kdy výstupní fotografie neodpovídá požadavku návodu k obsluze, svědčí o skutečnosti, že obsluha postupovala v rozporu s návodem. Uvedl, že obsluha měřícího zařízení provedla měření na vzdálenost 214,5 m. Návod k obsluze přitom jasně definuje nejvyšší možnou vzdálenost měření 50 – 170 metrů od měřícího místa. Součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. Vzhledem k absenci protokolu o proškolení ve spisové dokumentaci lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k tomuto nebyla proškolená, a tedy ani oprávněna.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně zásadně pochybil, když ve světle zjištěných pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřícího zařízení nepředvolal svědky. Žalobce vyslovil přesvědčení, že by svědecká výpověď potvrdila skutečnost, že měřící zařízení obsluhovala osoba k tomu neproškolená, tedy neoprávněná, a že postupovala v rozporu s návodem k obsluze, a tedy že fotografii z měřícího zařízení nelze vzít v potaz jako podklad pro rozhodnutí, a to pro její pořízení v rozporu s právními předpisy. Žalobce dále uvedl, že v žádném případě nelze tvrdit, že to bylo právě vozidlo žalobce, které bylo zaměřeno, a to nejen pro absenci zaměřovacího kříže, ale též pro nerozeznatelnost vozidla z fotografie. Taktéž v tomto případě měl správní orgán předvolat svědky, kteří by potvrdili, že nelze s jistotou tvrdit, že bylo změřeno vozidlo žalobce.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že jednoznačnou roli privilegovaného důkazu o přestupku sehrává výhradně záznam o přestupku opatřený Policií ČR. Měření rychlosti prováděli policisté silničním rychloměrem typu MicroDigiCam, který je laserovým silničním rychloměrem. Silniční laserový rychloměr měří rychlost na principu laserového dálkoměru. V krátkých časových úsecích měří vzdálenost od jedoucího vozidla a ze změny vzdálenosti v čase vypočítává jeho rychlost. Záznam o přestupku ze dne 6.9.2013 ukazuje, že žalobci byla změřena rychlost 63 km/h na příjezdu na vzdálenost 214,4 m v automatickém módu měření s limitem maximální povolené rychlosti 50 km/h. Překročení rychlosti bylo podřazeno pod pořadové číslo měření 4590. Na záznamu o přestupku jsou dvě fotografie. Na prvním větším snímku je vidět celý profil změřeného vozidla a na druhém snímku je zmenšená detailní fotografie jeho registrační značky.

Není žádných pochyb o tom, že rychlost vozidla byla změřena žalobci. V žádném případě objektivním důkazem nemůže být fotografie připojená žalobcem k odvolání. Na první pohled po porovnání s původním záznamem o přestupku je z fotografie žalobce patrné, že si žalobce snímek ze silničního rychloměru upravil a registrační značku vozidla rozmazal, aby nebyla čitelná.

Laserový rychloměr MicroDigiCam LTI byl také řádně ověřen, což prokazuje ověřovací list č. 8012-OL-70310-12 ze dne 15.11.2012 s dobou platnosti ověření do 14.11.2013. Učinit závěr o spáchání přestupku překročením rychlosti bylo možno i bez svědeckých výpovědí policistů. Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k názoru, že výslech policistů není třeba činit tam, kde je primárním důkazem výstup z technického zařízení obsluhovaného policisty. K námitkám žalobce žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 42/2011-115, v němž soud dospěl k závěru, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. K tomu žalovaný uvedl, že funkce laserového rychloměru MicroDigiCam LTI je zcela automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dochází automaticky k vypnutí přístroje. Např. výběr nesprávného měřicího stanoviště či chybná vzdálenost měření má za následek vypnutí rychloměru. Pokud tedy byla rychlost žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření byla v souladu s manuálem k obsluze. V případě, že dojde ke změření rychlosti, nemohlo být měření ovlivněno žádnými dalšími vlivy a naměřená hodnota odpovídá skutečnosti. K námitce žalobce, který dovozuje nesprávnost měření z toho, že na snímku z radarového rychloměru není záměrný kříž, který je nedílnou součástí snímku z měření a dále z toho, že bylo měření rychlosti policisty provedeno na vzdálenost 214,5 metrů a návod k obsluze přitom jasně definuje měření na vzdálenost 50 – 170 metrů, žalovaný uvedl, že není třeba, aby správní orgán zakládal do spisu ověřovací listinu o proškolení policisty k obsluze laserového rychloměru. Důležité pro celou věc je, jestli bylo zařízení použito v souladu s návodem k obsluze (použití). Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 As 29/2011, k němuž žalovaný dále poznamenal, že Nejvyšší správní soud trval na výslechu policistů proto, že se muselo objasnit, jestli obviněný z přestupku nebyl donucen k překročení rychlosti zasahujícími policisty, a tedy, zda sami policisté neiniciovali spáchání přestupku překročení rychlosti.

K absenci záměrného kříže na fotografii žalovaný uvedl, že ten dokumentuje polohu měřicího laserového paprsku na vozidle. Vždy při jednotlivém měření rychlosti vidí zaměřovací kříž radaru obsluha jako červenou tečku, kterou směřuje na vozidlo. Záměrný kříž není nedílnou součástí výstupního snímku o překročení rychlosti, jak tvrdí žalobce. Během editace a tisku záznamu o přestupku lze zobrazení záměrného kříže zachovat na fotografii nebo zobrazení záměrného kříže může být na vytištěném snímku jednoduše vypnuto (viz strana 62 uživatelského manuálu), jako v tomto případě. Vzdálenost měření policisté zvolili větší, než doporučuje návod k obsluze. Měřili na vzdálenost 214 metrů, ač uživatelský manuál doporučuje měření na vzdálenost od 50 do 170 metrů. Tato odchylka od uživatelského manuálu ale správnost výsledku měření neovlivnila.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.r.s., zákona

č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádřili se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 2.6.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce dne 2.4.2014.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Městského úřadu Vsetín a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti:

Dne 6.9.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 6.9.2013 v 10.32 hodin v obci Valašská Polanka na silnici č. I/57 ve směru jízdy od Vsetína k Horní Lidči byla řidiči vozidla IVECO Daily rz X J. K. naměřena rychlost 63 km/h, což je po odpočtu tolerance zařízení nejméně 60 km/h. V uvedeném úseku je stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h. Totožnost řidiče byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Měření bylo provedeno laserovým radarem Laser MicroDigiCam. Policista I.H. v oznámení přestupku uvedl, že žalobce oznámení odmítl podepsat. S naměřenou rychlostí nesouhlasil. Odmítl se také vyjádřit. Přílohou oznámení přestupku je záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údajů o místě, čase, rychlosti vozidla s označením výrobního čísla rychloměru UX018181, ověřovací list autorizovaného Českého metrologického institutu se sídlem v Brně číslo 8012-OL-70310-12 ze dne 15.11.2012 s platností do 14.11.2013 a dále výpis z evidenční karty řidiče. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 15.10.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo do vlastních rukou dne 25.9.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 6.9.2013 v čase 10.32 hodin na silnici I/57 v obci Valašská Polanka ve směru jízdy Leskovec – Lužná, tedy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h řídil motorové vozidlo tov. značky IVECO Daily, rz X nedovolenou rychlostí, kdy byla orgánem Policie ČR naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h, tedy překročil povolenou rychlost o méně než 20 km/h, čímž měl porušit ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání dne 15.10.2013 se žalobce nedostavil. Správní orgán konstatoval, že se žalobce nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, a že plná moc, kterou žalobce měl zmocnit k zastupování ve správním řízení Ing. M. J., není opatřena jeho podpisem. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Následně bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno elektronické podání Ing. M. J.

opatřené uznávaným elektronickým podpisem, jehož přílohou je plná moc, z níž vyplývá, že dne 1.10.2013 žalobce zmocnil Ing. M. J., aby jej zastupoval v předmětném správním řízení. Správní orgán I. stupně poté nařídil ústní jednání na 27.11.2013. Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce 13.11.2013 do vlastních rukou. Dne 27.11.2013 před ústním jednáním v 8.30 hod. neúčast u jednání omluvil Ing. M. J. z důvodu technické závady na vozidle, s tím, že doklad o závadě a písemnou omluvu zašle dodatečně. Z protokolu o ústním jednání ze dne 27.11.2013 vyplývá, že se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Provedl důkaz listinami, kromě jiného, oznámením o přestupku, oznámením o zahájení řízení a výpisem z evidenční karty řidiče. Dne 19.12.2013 Městský úřad Vsetín vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 6.9.2013 v čase 10:32:14 hod. na silnici I/57 v obci Valašská Polanka ve směru jízdy Leskovec – Lužná, v místech u domu č.p. X, kdy v místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, řídil motorové vozidlo tov. značky IVECO Daily rz X nedovolenou rychlostí, kdy mu byla orgánem Policie (stanoviště hlídky se nacházelo na silnici I/57 v obci Leskovec naproti domu č.p. X), naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč, dále povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, jehož součástí je rozmazaná fotografie vozidla podobného motorovému vozidlu tov. značky IVECO Daily, kterou žalobce označoval jako fotografii z měřícího zařízení a na základě této fotografie, demonstroval své výhrady ohledně policejního měření s tím, že se jedná o přesvětlený a velice úzký výřez fotografovaného prostoru s tím, že není možné vidět, co se dělo za hranicemi této fotografie, a že při tom mohlo dojít k vychýlení a fotografování jiného vozu. Dovodil, že vzniklo důvodné podezření, že snímek z měření vznikl chybou spočívající v tom, že kvůli opoždění spouště fotoaparátu došlo k vychýlení měřícího zařízení od doby měření do doby pořízení snímku a snímku o takovou hodnotu úhlu, že měřené vozidlo tou dobou již v expozici snímku nebylo vůbec, a že se nejedná o výstup z měření vozidla žalobce. Dále uváděl, že vozidlo nelze identifikovat ani dle modelu značky vozu, barvy, nelze určit ani jeho registrační značku, z čehož rovněž dovozoval, že nelze prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Rovněž namítal, že fotografie není opatřena zaměřovacím křížem, že správní orgán měl přezkoumávat, zda měření bylo provedeno správně, zda obsluha rychloměru postupovala v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení s tím, že správní orgán měl předvolat jako svědky policisty. Dále namítal nesprávné právní posouzení věci a odkazoval přitom na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Nález Ústavního soudu, z nichž citoval. V závěru pak uvedl, že ve výčtu důkazů provedených u ústních jednání absentuje provedení důkazu, který byl v rozhodnutí správním orgánem užit jako tzv. privilegovaný důkaz, tedy fotografie z měřícího zařízení, a že bez provedení tohoto důkazu není možné o tento důkaz opírat úvahu správního orgánu při stanovení viny a sankce.

O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 25.3.2014 č.j. KUZL-13478/2014. V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku o vině změnil tak, že nově zní: J. K., nar. X, trv. bytem O. 435, V., je vinen tím, že dne 6.9.2013 v čase 10:32:14 hodin na silnici I/57 v obci Valašská Polanka, ve směru jízdy Leskovec – Lužná, v místech u domu č.p. X, při řízení motorového vozidla tov. značky IVECO Daily, rz X, nerespektoval dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Vsetín, Dopravní inspektorát, prostřednictvím silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI se záznamovým zařízením naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako jeho nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 60 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil nejméně o 10 km/h. Výše uvedeným jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu potvrzeno, tj. výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku, které zůstaly beze změny.

Žalovaný podrobně odůvodnil závěr o správnosti postupu Městského úřadu Vsetín, který v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona věc projednal u druhého ústního jednání dne 27.11.2013 v nepřítomnosti žalobce. Současně poznamenal, že z prvního ústního jednání dne 15.10.2013 se žalobce ani nijak neomluvil. Žalovaný konstatoval, že zmocněnec žalobce neprokázal, že se u něj jednalo o důležitý důvod, pro který se nemohl ústního jednání 27.11.2013 zúčastnit. Uvedl, že zmocněnec žalobce telefonickou omluvu z 27.11.2013 o tom, že na autě má technickou závadu, která mu znemožňuje pokračovat v cestě a dostavit se k nařízenému ústnímu jednání s tím, že doklad o závadě na vozidle a písemnou omluvu zašle dodatečně, nedoplnil a ani příslušné potvrzení o technické závadě na vozidle správnímu orgánu nepředložil. Za tohoto stavu dospěl k závěru, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy a důležitého důvodu, ač byl k němu řádně předvolán. V odůvodnění rozhodnutí se pak žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami. Konstatoval, že v daném případě došlo k tomu, že policisté pprap. K. a pprap. I. H. prováděli měření nejvyšší dovolené rychlosti dne 6.9.2013 v obci Valašská Polanka, na silnici I/57 za pomoci silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI. Stanoviště hlídky Policie ČR bylo v obci Valašská Polanka na označené silnici, a to v místě naproti domu č.p. X, při pravém okraji silnice, ve směru od obce Leskovec k obci Lužná, kde je dovolená rychlost jízdy 50 km/h. V 10.32 hod. bylo změřeno vozidlo IVECO Daily rz X bílé barvy, které jelo ve směru od obce Leskovec k obci Lužná a byla mu naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Žalovaný zdůraznil, že tato skutečnost je zcela zjevná z fotografického snímku č. 43590, který byl silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, výrobní č. UX018181 v kritickém okamžiku pořízen. Žalovaný poznamenal, že každý radar, který Policie ČR, vojenská policie nebo obecní policie k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb. o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám s tím, že radary musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně kalibrován. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h jel žalobce při řízení označeného vozidla na inkriminovaném místě a v inkriminovanou dobu rychlostí nejméně 60 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost pak překročil nejméně o 10 km/h. Žalovaný proto konstatoval, že z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že záznam z přestupku zcela koresponduje s oznámením

přestupku a příslušným úředním záznamem. Za dané situace dovodil, že správní orgán určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobce a zjistil skutkový stav v souladu s požadavky ust. § 2 a § 3 správního řádu. K námitce žalobce, že formulace obvinění je fádni, nekonkrétní a není tak zřejmé, z jakého činu je žalobce vlastně obviněn, žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedl, že popis skutkového jednání byl v rámci ústního projednání daného přestupku 27.11.2013 změněn tak, jak je ve svém rozhodnutí uvedl správní orgán a v jeho postupu neshledal pochybení. Žalovaný uzavřel, že ohledně projednávaného přestupku byl správním orgánem ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Konstatoval, že podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet, a že v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V plné míře se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, a to i s rozhodnutím o druhu a výši sankce. V závěru pak odůvodnil změnu výroku o vině s tím, že i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že stanoviště hlídky Policie ČR se nenacházelo v obci Leskovec naproti domu č.p. X, ale před uvedeným domem v obci Valašská Polanka. Za podstatné považoval, aby výrok o vině obsahoval mimo jiné taktéž označení přístroje, kterým bylo měření rychlosti provedeno a informaci o tom, o kolik kilometrů v hodině žalobce dovolenou rychlost v obci překročil. V tomto směru proto výrok o vině doplnil, zpřesnil i označení orgánu policie, který prováděl měření rychlosti s tím, že uvedené je ve vztahu k obsahu spisového materiálu pouze formálního rázu a nijak žalobce nezkrátilo na jeho procesních právech. Provedenou změnou nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení zakotvené v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť výrok byl toliko zpřesněn v souladu s provedeným dokazováním a se zákonnými požadavky.

Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, dospěl-li k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když ústní jednání dne 27.11.2013 konal v nepřítomnosti zmocněnce žalobce, neboť svou omluvu učiněnou téhož dne v 8.30 hod. o tom, že z důvodu technické závady na vozidle se nemůže k ústnímu jednání dostavit, nedoložil a příslušné potvrzení o technické závadě na vozidle správnímu orgánu nepředložil. Za tohoto stavu bylo nutno dospět k závěru, že k ústnímu jednání se nedostavil bez náležité omluvy a důležitého důvodu. Správní orgán I. stupně věc projednal v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněnce.

Námitkám ohledně vadného postupu při zjišťování skutkové podstaty s tím, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, dále, že nebyli vyslechnuti policisté jako svědci, a že nebyl proveden důkaz, o který se opírá výrok správního orgánu I. stupně, tj. fotografie z měření, nelze dle názoru krajského soudu přisvědčit. Z ust. § 51 odst. 1 správního řádu vyplývá, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Z ust. § 18 odst. 1 a 2 správního řádu vyplývá, že o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonu, které jsou předmětem

zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního úkonu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Jak výše konstatováno, správní orgán I. stupně sepsal o provedeném ústním jednání 15.10.2013 a 27.11.2013 řádný protokol. Provedené důkazy jsou řádně označeny. Jednotlivé důkazní prostředky jsou v protokolu o jednání konkretizovány. Mezi listinami je jako důkaz mimo jiné uvedeno i oznámení přestupku, jehož přílohou je záznam přestupku se snímky pořízenými silničním radarovým rychloměrem, které obsahují zcela zřetelnou fotografii přední části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky předmětného automobilu řízeného žalobcem. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení, laserovém rychloměru MicroDigiCam LTI. Dle názoru soudu tento listinný důkaz je natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výslechy policistů, kteří obsluhovali měřicí zařízení. Krajský soud má za to, že v případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Za relevantní nelze pokládat ani zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Krajský soud má za to, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti policisty neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze, resp., že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Za rozhodující považuje krajský soud, že měření rychlosti bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI se záznamovým zařízením, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče námítky žalobce ohledně zpochybňování schopnosti policisty obsluhovat měřicí zařízení, krajský soud uvádí, že se jedná o čistou spekulaci. Z provedeného dokazování před správním orgánem žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Je obecně známou skutečností, že funkce přístroje je naprosto automatická, při jakémkoliv chybném měření dochází automaticky k vypnutí přístroje a také i výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. V daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít. Pokud totiž byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. K tomu krajský soud také odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 82/2012-27. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že policista dopravního inspektorátu je nejpovolanější osobou k měření rychlosti vozidel. Připuštění pochybností o schopnosti policisty obsluhujícího radarový rychloměr s tímto zacházet považuje krajský soud, i s ohledem na shora uvedené, za absurdní, neboť v konečném důsledku by to znamenalo prokazovat, zda vůbec je osoba takto plnící si své služební povinnosti způsobilá být příslušníkem Policie ČR. K takovému postupu soud žádný rozumný důvod neshledal.

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplný skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, provedenými důkazy zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti, a bylo prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Správní orgány se dostatečně v odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná, správně byla provedena i právní kvalifikace správního deliktu, řádně bylo odůvodněno naplnění

skutkové podstaty a výše stanovené sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.3.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně